

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' אלא קדשי מונח
בבחייהם נמי דאורייתא לית
בהו מעלה: (ב) רש"י ד"ה
א"ר ינאי וכו' במחזורת עליו
א"ר כמו לא חזירא דמס'
קדושין דף לט ע"א:
(ג) ד"ה הנהנה וכו' לכלבים
רמשיני האי מעל: (ד) ד"ה
אלא וכו' רבני ינאי רמשיני
אמר לך כח"ל והד"א:

גליון הש"ס

במראה א"ר ינאי מחזרתא.
עין זכמים דף מה ע"א
תוספות ד"ה רואה אני:
תוס' ד"ה ואפילו כו'
הדעמירן מחיים. עין חולין
קלסל ע"א תוס' ד"ה והא
וה"ע:

שיטה מקובצת

למעשה. שאל נהנה מז מיני קדשי ומזטריין נמי לכית לתיבין או עמא או (לכית) לתיבין משום מעלה וזו עס זה נעליה. אבל פגור וזמיר וטמא בקדשי דקד הבית וקדושת דמיני ניהו: בקדשי מוצח וקדשי דקד הבית מזטריין וזו עס זה נעליה. אבל לא לדבר אחר יא ומש' קא פליג לא מתניין: וקדשי מוצח בפני עמלן וקדשי דקד הבית בפני עמלן: יא גב' א"ר ינאי מחורסא. דבר ברור הוא כמו(ג) במחוררת עליו (מיר 77 סג.) שאין יציין קרבן מעלה וכו' סג וכו': ויז ומתרג' מדרבנן. הוא דקדש בזה מעלה בקדשי מוצח אבל לא מדאוריין: הכהנא מן הכהנא כשאי חיה לא מעל עד שיפגוש. כיון שרשב עליה והכחשה בדמפרש לתיבין לקדש (דף יט.) דכחשתא בעלת מוס ממין קדיינא לדמי לפיכך מעל שהפסיד להקדש שפחת מדמיה וכשאי חמה כיון שנהנה ממנה אע"פ שלא פגם מעל דלאו לדמי קיימא שאין עמלן את הקדש להחליץ כלל(ב) (פסחים 77 טז.) (א) האי מעל נמי מדרבנן: והא קרא קא נסיב. לאשמעי' (ב) דמלאוריין מעלן: ואזי מדי מעלה דבר חורס. משום דכתיב קדשי וכו' דמלא לא יא לקדשי ו'. ונאי. קמריי עולא אלימא בקדשי דב' אפי' ממו נמי לא יאזי מדי מעלה לא יאזי אלא דאקדיש אשפה מי לא קדשה לדמיה דאזי זה מעילה הי' דאי אקדיש בזהה לזקד הבית אע"ג דמלא קדשה נמי לדמיה ואזי זה מעילה: אלא פשיטא דקדשי מוצח מיירי. ולאחר מימיה יאזי מדי מעילה דבר חורס מכלל דכחשיין יא בזבן מעילה מדאורייתא וקושיא לרבי ינאי (ג) אמר ק' ר' ינאי יאין ודאי בקדשי מוצח נמי איז בזה מעלה מדאורייתא אבל (ד) מהאי קדשי ה' דבקרא דנפס כי תמעול מעל לא שמעין מיניה אלא קדשי דקד הבית יא דמחורין לה' אלא מקרא אחרינא נכ מעילה דכתיב ואש כי יאכל קדש בשגגה ו

מזבח נשוא פרוטה מעל.
ליהן משום נותר או פייגול
ז': קדשי צדק הרים מלטרפין
זין בהן משום דהני לא נהגי

קדשי מזבח *מצטרפין זה עם זה למעילה
 1-ולחייב עליהם משום פיגול ונותר
 וטמא קדש בדק הבית מצטרפין זה עם זה 6
 2-אחד קדשי מזבח 6 ואחד 5 קדשי בדק הבית
 מצטרפין זה עם זה למעילה: גמ' השתא יש
 ליכור 5 דקתני אחד קדשי מזבח ואחד קדשי
 בדק הבית דהאי קדושת הגוף והאי קדושת
 דמים אפי"ה קתני מצטרפין זה עם זה קדשי
 מזבח עם קדשי מזבח מיבעיא משום דקתני
 עלה לחייב עליהן משום פיגול נותר וטמא
 וקדשי בדק הבית לא 5 איכא הכי משום הכי
 קא פליג ליה 6 א"ר ינאי 7 מחזורתא אין יחייבין
 משום מעילה אלא על קדשי בדק הבית 8 ועולה
 מלכד מ"ט דאמר קרא 1 נפש כי תמעול מעל
 11 מקדש ה' קדשים המיוחדין לה' יש בהן
 מעילה אבל קדשי מזבח אית בהו לכהנים ואית
 בהו לבעלים תנן קדשי מזבח מצטרפין זה עם
 זה למעילה מדרבנן 1 קדשי קדשים ששחטן
 בדרום מועלים בהן 2 מדרבנן תנן 7 הנהנה מן
 החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום
 כשהיא מתה כיון שנהנה כל שהוא מעל מדרבנן
 ומדאורייתא לא והתניא 3 רבי אומר 2 כל חלב
 וה' לרבות אימורי קדשים קלים למעילה מדרבנן
 4 קרא קא אסיב לה אסמכתא בעלמא 5 והא
 אמר עולא אמר רבי יוחנן קדשים שמתו יצאו
 מידי מעילה דבר תורה במאי אילימא בקדשי
 בדק הבית אפילו כי מתו נמי לא יהא אלא
 דאקריש אשפה 6 לבדק הבית לאו 7 אית בה
 מעילה אלא 8 קדשי מזבח 6 דאורייתא מי
 אית בהו מעילה אלא הכי קא אמרי דבי
 רבי ינאי מהאי 9 קרא קדשי בדק הבית שמעין
 מינה קדשי מזבח לא שמעין מינה:
 מתנא

א לן דקדשי מוצח אית צהו
(ויקרא כז) דככל קדש מייירי:
מתני'

אלמא משמע איפכא דבקדש
לאפוקי דקד הבית דהא ודאי
לומר ינו דחטאת ואשם אין
בא דקאמר אלמא על קדשי דקד
דדקדבה עיקר ולא אחי אלמא
לא דלימ דהו מעילה אבל בקדש
לכהניס ואית דהו ינו למזבח
שדחיה ר' חיה ר' אמי ער שינשו
כלומר דשיר שפיר מעילה ד
לא לאלף דהעמדה והערכה

[illegible]

מחזורות. הכי קאמר מחזור ומבורר ה
מורבנן הוא דרית בהו מעילה בקדשי
עליה וזכריתם ואמרתן בפרקין דלקמן
וכשהיא מתה כיון שנהנה ממנה אפילו
(א) נמי מעל. יצאו מעילה דבר תורה
אין בקדשי בזה הכותב מיירי אפילו כי
לדמה הכי נא גם מקדשי בהמה לאח
מיירי ולאחר מיתה יצאו מדי מעילה
בקדשי מובח אית בהו מעילה אלא מאכא
אלא מקרא אחרינא ילפינן דקדשי מוז

מפורשת: **נָעַם** לומר אלל דמטא: **נָעַם** עולה שכולה לליל וד"פ כי מעילה מפורשת מן התורה בקדש: כן קריבה נמחק: **נָעַם** ודמטא קריבה ע"ת ד' נמחק: **נָעַם** מעילה חן אלל מעילה: **נָעַם** חן אלל בעלילעס ודמטא הו"ד ומה' ודמטא יד אומר כל ע"ת לרבית אומר דקדש מעילה ומשני מדרבנן ופריך אסמכתא בעלמא הוא וי"מ דלא גרסינן הוא תניא אלל גרסינן הוא קרא קא נסיב ל"ה פ"י ינאי דיכאטא בעלמא דקדשם קיל דמקיש פ"י דלא חסתי חשמינן מכאשר ורס ומיחו דלא למרה"ס זיל חלף אלל דלא מפק מקור דר' ינאי משום דפסטי אלל מדרבנן קאמר ואסמכתא בעלמא הוא זיל דמפקנין מנייה למסכתא דיש מעילה בקדש מזבח: **נָעַם** מחו ל"ה אלל אלא דקדיש אשפה: **נָעַם** תיבת המזבח והתכרת וכו' מחו לאל דההדר והתכרת חס י"ל דשמאי י"ל העמדה והתכרת כרס וריאה וזיל משפט שלל היה חס העמדה והתכרת משפט חס שטתני יאז משפט לאל דההדר והתכרת וכו' מיהו: **נָעַם** א"י דמי לז עסקנין ההמדרין והתכרת: **נָעַם** משום דלא מחי מנייה דאין פרוץ תיבת דקדש כדאמרינן בפרק כל שעה איכא איסורי תיבות אלל מעילה י"ל תמחן: **נָעַם** א"י כלבנים ידדון בראש בקדש דבר היות: **נָעַם** אלל ודמטא ח"מ ה אמרנן דקדש שמוח קיבדו כן אמרנו

פל לבור דנבלתו לא הוא לבעלים משום דאין פורדין ולפי מה שפי' אמאי והא אמרי' דשאר הנאות קדושת הגוף וא"כ איסור דאין פורדין הוי מן התורה ומש"ה דין הוא דשאר הנאות נמי אסורות אבל ה' שעה: (ג) מתיבת ו"מ עד תיבת וא"ת והאין נמחק: (ד) מיניה דיש מעילה בבשר קדשי: (ה) לשם ט"א הבשר שאינו כלל לגבוה א"כ לא תיבת אלמא ל"ש ונמחק: (ו) קדשים אפילו

קדשי מובה מצטרפין וזו עם זה א"ע"ל. אם אכל עם נשר עולה וזו חזי זית ומנשר עולה אחרת חזי זית חייב קרבן מעילה וכן למ"ד לקמן (דף י"ד). למעילה נשוא פרוטה אם אכל חזי שוה פרוטה מזו וחזי שוה פרוטה מזו חייב: ולחייב משום פיגול ונותר ושואם. שאם אכל

זה עם זה למעילה
משום פיגול ונותר
ממטרפין זה עם זה א
קדש בך הבית
נמלה: גמ' השתא יש
שי מובח ואחד קדשי
ת הגוף והאי קדושת
פין זה עם זה קדשי
מיבעיא משום דקתני
פיגול נותר וטמא
איכא הכי משום הכי

קדשי דק הבית ממטרפין זה עם זה
למעילה ואם נהנה חצי שיעור מזה וחצי
שיעור מזה מעל: אחד קדשי מובח
ואחד קדשי בך הבית בל' שאם נהנה
כחצי זית צטר' קדשי מובח וכחצי זית
מצטר' וקדושה לבדק הבית ממטרפין:
השתא יש צומר. קמני אחד קדשי
מובח ואחד קדשי דק הבית
ממטרפין כדקמי בסיפא דממנ' קדשי
מובח עם קדשי מובח מיבעיא ואמאי
קמני רשא דממנתינן ואח' ומאי אלא
ממנן ר' ז' ז' דרך משניות הריב"ז

מחזורתא אין יחיבין
שי ברק הבית ^א ועולה
נפש כי תמעול מעל
מיוחדין לה' יש בהן
אית בהו לכהנים ואית
מזבח מצטרפין זה עם
רדשי קדשים ששחחם
ירבנן תנן ^ג הנהגה מן
יא מעל עד שיפגום
כל שהוא מעל מדרבנן
^ד רבי אומר כל חלב
קלים למעילה מדרבנן
סמכתא בעלמא ^ה וא
קדשים שמתו יצאו
בבמאי אילוימא בקדשי
תו נמי לא יהא אלא
הבית לאו ^ו אית בה
בובת ^ז דאורייתא מי
הכי קא אמרי רבי
ישי ברק הבית שמעין
לא שמעין מינה:
מתנ'

לבעלים הלכך לית זהו מעילה ועולה נמי עורה לכהנים ובסמך פריך
עולה טובא עד דקאמר במסכתא ימי דלרבי ינאי ר"ל כי מזה הפסוק
אלא נפקא לן מעילה בקדשי מוצב ווא"מ והא בשיילי תמורה (דף נב:) א"ר
אלא משמע איפכא בדקדשי מוצב מפורשת מעילה יותר מקדשי בדם
בדקדשי בדם דהא ווא"מ דאי משמע מתוך הפסוק דמקדשי ב' י' ב' ב' ב' ב'
אומר יין דקדשי ואש אין בהם מעילה מפורשת שאינם מיוחדים לשם
א' דקדמא אלא על קדשי בדם הית לא אחי לאפוקי עולה דאיקרי קדשי
דהקדשה עיקר ולא אחי אלא לאפוקי טמא ואש ווא"מ הכא אין חייבין
דאי זהו מעילה אבל בקדשי מוצב לא הויא מילתא פסיקא ^(ט) לדיכא
בכהני ואית דמי דנאמזח כלומר דהא הוי דלית מעילה דלייניו טמא
בכהני חיה לא מצי עד שיפגום. הכא פנס אית דמי מעילה דמי:

לומר דשיך שפיר מעילה דלא גרעי מאספה והקשה רבנו חיים הכהן
 ולא דלאו בר העמדה והערכה י"ל שזמא קסבר קדשי דזק הבית לא היו
 נחמייס עד שזמו ואפי"ה קאמר עולא דילאו מרדי מעילה ואפי"ה מפיח
 יולו לא נזקדשי דזק הבית אמרין בפרק כל שעה (פסחים דף ע"ו.) דליכא
 (בגו) בקדשי דזק הבית בגוילא מתח משבילי וזהו שיך הכא
 ר מקרא ומקדשי"ה לן נפקא לן הלא קדשי דזק הבית ולא קדשי
 כל כל חלב אלא גרם והא קרא קא נסיב לה פ' ר' ינאי קא מפיח מקרא
 ולמה שלמים מנאשך ויורם מיהו נראה למורי ש' דגרס והמציא כל חלב
 שפיר מקרא דכל חלב והיינו דרמפי מנייה במסקנא דיש מעילה
 יאורי קרא אלא באמוראי דקאמיס קליס י"ל דכיון דאשכחין מקרא ומקדשי
 יאורי קרא מנייה כלל אלא דממטין ליה בכל קדשים ש' בר נראה למורי:

חמשה

מחזורותא. הכי קאמר מחזור ומבורר הוא לי שאין חיובין משום מעילה אלא על קדשי בדק הבית ומרבגן הוא דאית בהו מעילה קדשי מובה ולא מדאורייתא: הגהה מן החזו"ת כשיאיר חיה אל המעילה והכתישה ואמרין בפרקין דלכתא בדחטאת בעל מום מיירי דקיימא תלמידי חכמים הפסיד ונשכחא מתא כיון שנחנה ממנה אפילו בלא פגם מעל דלא קיימא לפדיה שאין פורדין את ההקדש (א) בעל מעילה דבר תורה מכות דכתיב וזאתה בשגגה אקדשה ה' וכיון דמחול לא יאכל מעילה קדש הבית מבחי אפילו כי מחול לא יאכל מעילה: וכן יאכל אקדשי שפתא. לדמיה הכי נמי אם מקדש בהמה לאחר מיתתה לבדק הבית מי לא קדשה לדמיה ואית בה מעילה יקרי ולאחר מיתתה יצאו מעד מעילה מכלל דבחיובין שי בהן מעילה דבר תורה קדשי אלא יאכל מעילה מובה אבל מעילה אכל מהאי קדש ה' דנפש כי תמעות מעל לך (א) שמענין קמיא לך ונא אלא מקרא אחרינא ליפנין קדשי מובה אית בהו מעילה דכתיב ואיש כי יאכל קדש בשגגה ו

(א) נראה דל"ל קר

קדשי בדרק הבית דליכא אלא קדושת דמים ואם כן איסור דאין פודין לא הוי אלא מדרבנן ומשום בוין בהן מעילה א"ע? דאיכא בבשר שאניו כלל לגבוה א"כ מההיא קרא דכל חלב דאימורי קדשים קלים יבשר קדשי קדשים כל זמן שאין בהן היתר לכהנים דהיינו קודם זריקה כן:

עין משפט
נר מצוה

א	א	מִי	פִּי	מֵהַלְכוֹת
				מַעֲלֵה הַלֶּכֶת א:
ב	ב	מִי	פִּי	מֵהַלְכוֹת
				פֶּסֶחַ"מ ה' יא:
ג	ג	מִי	פִּי	מֵהַלְכוֹת
				מַעֲלֵה הַלֶּכֶת ב:
ד	ד	מִי	פִּי	מֵהַלְכוֹת
				מַעֲלֵה הַלֶּכֶת ב:

תורה אור השלם

1. נָפֶשׁ כִּי תִמְעַל מֵעַל
וְחִטָּאָה בִּשְׂגָוָה מִקְדָּשִׁי יִי
וְהִבִּיִּי אֶת אֲשָׁמוֹ לִי אֵיל
תָּמִים מִן הַצֹּאן בְּעֶרְכָּךְ
כֶּסֶף שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
לְאִשָּׁם: וִיקָרָא ה טו
2. וְהִקְטִירָם הַזֶּבֶן
הַמִּזְבֵּחַ לַחֵם אִשָּׁה לְרִיחַ
נִיחֹחַ כָּל חֹלֵב לִי:
וִיקָרָא ג טז

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

קדשי מזבח מצטרפין זה עם זה למעילה. אבל הנהגה משני קדשי מזבח בשוה שרטה מעל ומצטרפין זה עם זה לכרות: לחייב לעולה משום אכל פגול או נותר או טמא. או לחייב למעלה כוית בחוץ: קדשי ברק הבית מצטרפין זה עם זה למעילה. אבל פגול ונותר אין בהן דיני לא נהגו בקדשי ברק הבית קדשות ודמם ניהו: וקדשי מזבח וקדשי ברק הבית מצטרפין זה עם זה למעילה. אבל לא לברך אחר כדמיון משום הכי קא פליג לא למתניתין קדשי מזבח בפני

עצמו וקדשי בך התיב
בפני עצמו: אמר ר' ינאי
בלבד בך: בדורבן. כלומר
על עד שיפגוש. כגון שרכב
ההקדש שהפחיתו מדמיה
האכילה לכלבים: מדרבנן
ללח: במאי. קא מיירי עולא
יומר כי היכי דאפחית קדשה
אאלא פשיטא דבקדשי מובח
אמר לך ר' ינאי. אין ודאי
ישי בוקה הבית דמיוחדין לה
חמישיתו עליו בכל קדש
ול קדמאר נמי מדרבנן קאמר.

ישימים ומש"ה דין הוא דפודין בהם מעילה אע"ג דיש בהם